

Sygn. akt VII U 1267/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Małgorzata Kowalska

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy K. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 08 czerwca 2015 roku znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala K. J. prawo do emerytury od dnia (...) roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz K. J. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VII U 1267/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 8 czerwca 2015 roku odmówił K. J. prawa do emerytury, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 53, poz. 1227 ze zm.) oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu podano, że wnioskodawca nie udokumentował wymaganego, co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Nie uwzględniono do tych okresów okresu pracy od dnia 14 maja 1974 roku do 31 października 1990 roku w Przedsiębiorstwie (...) w L. z powodu braku świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (k. 7 akt emerytalnych, dalej – a.e.).

Odwołanie od decyzji złożył K. J. w którym podnosi, że nie zgadza się z zaskarżoną decyzją, wnosi o przyznanie emerytury, domagając się uwzględnienia okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach (k. 2-16 5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, w całości podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonych decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. J. urodził się (...) i pozostaje nadal w zatrudnieniu. W dniu (...) roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku. Na podstawie posiadanych dokumentów organ rentowy ustalił, że wnioskodawca legitymuje się łącznym okresem ubezpieczenia wynoszącym 24 lat, 5 miesięcy i 9 dni. Kolejną decyzją z dnia 9 lipca 2015 roku został uznany staż pracy w wymiarze 25 lat. Nie uznano okresów pracy w szczególnych warunkach (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w L. od 14 maja 1974 roku do 31 października 1990 roku początkowo na stanowisku pomocnika operatora i od 1 marca 1975 r. jako operatora sprzętu ciężkiego (świadectwo k. 31 a.s., akta osobowe k. 36 a.s., wpis w legitymacji k. 14 a.s.).

K. J. uprawnienia operatora zdobył w miesiącu grudniu 1974 roku i od tego czasu praktycznie pracował jako samodzielny operator ciężkiego sprzętu typu spycharka gąsiennicowa. Przy jej pomocy wykonywał roboty niwelacyjne – rozpychał ziemię, plantował teren, pogłębiał wykopy, równał teren, zasypywał wykopy. Zimą wykonywał te same prace, ewentualnie gdy były mrozy oddelegowany był do rozpychania spycharką miazgi węglowej. Obowiązki te wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, nie był kierowany do innych prac. Bieżących napraw sprzętu dokonywało funkcjonujące w zakładzie pogotowie techniczne, podczas dłuższych napraw wnioskodawca pracował na innej maszynie. Prace te były uciążliwe z uwagi na hałas oraz zmienne warunki pogodowe i wstrząsy (akta osobowe k. 36 a.s., zeznania świadków K. M. k. 53v a.s., R. D. 54 a.s., wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone w zeznaniach k.54 a.s.). W trakcie zatrudnienia nie korzystał z urlopów bezpłatnych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody uznając je za spójne, wzajemnie się uzupełniające, a tym samym zasługujące na przymiot wiarygodności.

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. Świadczenie również pracowali na stanowiskach operatora sprzętu ciężkiego w tym samym zakładzie pracy. Mieli więc oni możliwość obserwacji wnioskodawcy w pracy i orientowali się w wykonywanych przez niego obowiązkach. Potwierdzili, że wykonywał on jedynie czynności operatora sprzętu ciężkiego: spycharek, ciągników gąsiennicowych. Czynności te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu. Zeznania świadków są w tym zakresie logiczne i spójne, korelują z zeznaniami skarżącego i zgromadzonymi w aktach dokumentami. W związku z powyższym Sąd obdarzył je wiarą w całości.

Powyższa ocena dotyczy również zeznań samego wnioskodawcy, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Skarżący wymienił wykonywane przez siebie czynności, zaś treść jego zeznań znalazła potwierdzenie nie tylko w zeznaniach świadków, ale również w dowodach z dokumentów. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania jego zeznań, wobec czego Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony również w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach organu rentowego oraz w uwierzytelnionych kopiach akt osobowych wnioskodawcy. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Sąd uznał je za wiarygodne w pełni. W szczególności na wiarę zasługują w ocenie sądu wpis w świadectwie pracy, że wnioskodawca pracował jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych. Informacje podane w tym dokumencie potwierdzają, że skarżący przez cały okres zatrudnienia wykonywał prace operatora sprzętu ciężkiego do 31 października 1990 roku zatem spełnia on warunek posiadania 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W okresie od(...) odbywał zasadniczą służbę wojskową. Zarówno bezpośrednio przed wojskiem jak i po powrocie z wojska pracował jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych zatem okres ten podlega zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, (Dz.U.2009.153.1227 j.t. ze zm.) (dalej jako ustawa), w brzmieniu obowiązującym w dniu złożenia przez

T. J. wniosku o emeryturę, ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w art. 32, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn,
- 2) w dniu 1 stycznia 1999 roku mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn oraz okres pracy w szczególnych warunkach wynoszący 15 lat.
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego,
- 4) rozwiązali stosunek pracy.

Na podstawie art. 32 ust 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 ustawy). Natomiast zgodnie z przepisem art. 32 ust. 4 wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust.1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr

8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca przedstawił w postępowaniu przed organem rentowym świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Obarczone ono było brakami formalnymi, należy jednak pamiętać, że w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków (tak m.in. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 grudnia 2006 roku w sprawie I UK 179/06, niepubl.). Wobec czego ubezpieczony ubiegający się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego może w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami wykazywać okoliczności, od których zależą jego uprawnienia z tytułu ubezpieczenia. W szczególności wadliwość świadectwa pracy w warunkach szczególnych nie uniemożliwia ustalenia, za pomocą innych dowodów, w tym zeznań świadków, charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy.

W świetle powyższych uwag należy stwierdzić, że w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego wnioskodawca udowodnił w sposób niebudzący wątpliwości, że przez okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. co najmniej od 1 marca 1975 roku (data wpisu zmiany stanowiska pracy k. 14 a.e.) do 31 października 1990 roku pracował w szczególnych warunkach – bowiem był maszynistą ciężkiego sprzętu – spycharki, ciągnika gąsiennicowego.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - wykaz A, Dział V pkt 3 prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego to m.in. prace w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

K. J. udowodnił okres pracy w warunkach szczególnych w wysokości powyżej 15 lat, bezspornie legitymuje się również 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, ma ukończone 60 lat życia i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Tym samym spełnione zostały wszystkie przesłanki do ustalenia od dnia (...) roku tj. od dnia ukończenia 60 lat.

Orzeczenia o kosztach sądowych uzasadnia art. 98 kpc w związku z par.11 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w wyroku.